

▷1

QUATRE FINALISTES MÉS COMPETIEN PEL GUARDÓ

Dones Everest, Joan Massagué, Dani Pedrosa (foto) i Carles Puyol van ser els altres candidats proposats pels lectors per al premi.

▷2

AQUEST ANY, EL PROCÉS DE SELECCIÓ S'HA DIVIDIT EN DUES FASES

En la primera, els lectors van escollir els cinc finalistes d'entre un total de 16, i en la segona, un jurat va decidir el guanyador.

▷3

TOTS ELS PREMIATS REBEN UNA ESTATUETA DE MERITXELL DURAN

L'obra, creada especialment per als guardons, representa una figura que puja uns esglaons amb Catalunya sota el braç.

Ve de la pàgina anterior

estrelles de la nit, que va aplegar molts representants de la política, la cultura, la comunicació, l'empresa i el voluntariat social. A més a més del president de la Generalitat, Pasqual Maragall, i membres del seu Govern, hi van assistir, entre altres, Xavier Trias, president del grup municipal de CiU; Carles Duarte, director de la Fundació Lluís Carulla; Alberto Fernández Díaz, president del grup municipal del PP; Imma Mayol, tinent de l'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona; Maravillas Rojo, regidora d'Ocupació i Innovació; David Cárceles, de SOS Racisme; Ignasi Carreras, d'Intermón-Oxfam; Joan Badia, president de la Creu Roja; Neus Bonet, d'Ona Catalana; Ferran Mascarell, regidor de Cultura; Francesc Vendrell, diputat del PP al Parlament, i Roberto Manrique, president de l'Associació de Victimes del Terrorisme de Catalunya.

DIARI D'UNA GENERACIÓ // Maragall va recordar que «EL PERIÓDICO és el diari d'una generació de la qual forma part Joan Manuel Serrat i també el fundador del Grupo Zeta, Antonio Asensio Pizarro, que va morir jove però que va fer un producte que respon al que la gent vol que sigui un diari català, en el sentit complet de la paraula».

Maragall es va mostrar «impressionat» per les paraules de Pilar Manjón, que abans va rebre de mans d'Antonio Asensio Mosbah, vicepresident executiu del Grupo Zeta, el guardó a l'Esdeveniment de l'Any. Va ser Manjón qui va acaparar una bona part dels sentits aplaudiments que van fer vibrar el Palau i que van resumir un any, el 2004, «ple d'alegries, però també de cops baixos», com va explicar Antonio Franco, director d'EL PERIÓDICO. ≡

la solidaritat

L'ÀVIA DEL PALAU

► **María Burriá, de 90 anys, va pujar ahir a l'escenari del Palau de la Música ajudada pel seu bastó i la seva voluntària, Isabel Ballester, de la Fundació Amics de la Gent Gran. Es recolzava en l'un i en l'altra sense distinció. El bastó, perquè no falla, i Isabel, perquè l'acompanya des de mitjans dels anys 90 unes tres hores cada setmana.**

► **«Fa 24 anys que sóc viuda. Vaig tenir sort que arribés la meua voluntària. Em va canviar la vida. Gràcies a ells, les persones grans tenim vida, comprensió i afecte. Abans no en teníem», va dir emocionada.**

ENTREVISTA

«Els cantautors hem tingut el poble a favor»

Joan Manuel Serrat

LLOC DE NAIXEMENT >>> BARCELONA
EDAT >>> 61 ANYS
DISCOS DESTACATS >>> 'JOAN MANUEL SERRAT', 'MEDITERRÀNEO', 'MIGUEL HERNÁNDEZ', 'PER AL MEU AMIC', 'SERRAT SIMFÒNIC'

|| **JORDI BIANCIOTTO**
BARCELONA

Un repertori com *Mediterráneo*, *La saeta*, *Paraules d'amor*, *Pura la libertad*, *Pare*, *Aquellas pequeñas cosas*, *Cançó de matinada* i molts més clàssics pot intimidar qualsevol cantautor que comenci. És l'obra de Serrat, que aquests dies, després del tràngol de la seva operació, diu estar redescobrint. Ho fa en la placidesa de casa seva, empunyant la guitarra. «*Toco per a mi; em diverteix i m'emociona*», confessa.

—**¿Quines sensacions li desperta el premi de Català de l'Any?**

—En primer lloc, agraïment. Però també crec que aquesta mena de premis sempre són una mica aleatoris. Hi havia una llista de gent molt interessant, que aportava coses molt innovadores: dissenyadors, campions de motociclisme...

—**Els homenatges, a un artista, ¿el poden incomodar, estimular-li l'esperit rebel?**

—No, a mi que em facin petons sempre m'agrada. M'agraden els petons, no els suborns. I aquest me'l prenc com un petó, perquè prové directament de la voluntat popular. És un acte fraternal.

—**Que recaigui en un músic atrau l'atenció cap a una professió que viu un moment una mica crític.**

—No crec que la música estigui especialment en crisi; ho està la indústria musical. La música no està més en crisi que qualsevol altra expressió artística. La forma de transmetre la música, la difusió, l'aparador, això sí que està en crisi.

—**A penes hi ha programes musicals a la televisió. A la música se l'encaixa en espais de varietats, en *playbacks*.**

JULIO CARBÓ

►► **Satisfacció** ► Joan Manuel Serrat, ahir al vespre, a les escales del Palau de la Música.

► L'HOMENATGE

«*M'ho prenc com un petó, un acte fraternal, perquè ve de la voluntat popular*»

► LA SITUACIÓ

«*La música no està més en crisi que qualsevol altra expressió artística*»

—Hi ha molt per fer. Falten llocs per difondre les coses interessants que es fan; sense aparadors, és com si no existissin. Després, el *playlist* és una ofensa, un frau. Hauria d'estar prohibit. Es converteix l'artista en un ninot de ventríloquia. Per sort, la gent no és idiota i quan rep una imatge en directe, veu que l'emoció és una altra.

—**Es crítica l'actitud del poder polític amb la cançó després de la transició. ¿Ha canviat?**

—Ho desconec. Però hi va haver un moment que els creadors ens vam convertir en molt molestos per al poder, i es van preocupar molt d'anar-nos abandonant.

—**Ser considerats incòmodes pel poder implicava que seguien fent la seva funció: anar a la contra.**

—Sí, però era magnífic quan teníem el poder en contra de forma decidida, perquè teníem el poble a favor. La cançó estava amb el poble i el poble, contra el poder. Aquest era el camí. Després ja no hi va haver enfrontament; hi va haver una desídia, un abandonament, un 'aquesta gent és vella i no serveix per a res'. Però sí que servíem: servíem per tocar-los els collons a ells. A la dreta això mai li ha agradat. I a l'esquerra, tampoc. Al poder no li agrada que li toquin els collons.

—**¿Quina relació té amb la música aquests dies? ¿Escollia discos? ¿Toca? ¿Compon?**

—No he deixat mai d'escoltar música

i, quan he pogut tocar, ho he tornat a fer. A més de la meua feina, és el meu plaer. Disfruto amb la guitarra, sobretot ara, després d'una temporada sense poder fer-ho. Ha servit per valorar-ho més.

—**¿Quin tipus de coses toca?**

—De tot. Sóc d'ampli espectre. Normalment, a casa, toco per compondre o coses que em diverteixen; moltes són cançons dels altres. Però últimament n'estic refent algunes de meves que fa molt que no interpreto.

—**Va dir que la seva recuperació total arribarà el dia que torni a pujar a l'escenari. ¿Plans?**

—Pujar a l'escenari tan aviat com pugui.

—**¿Té alguna idea de quin procés pot seguir?**

—Sí, però no és el moment de comentar-la, perquè destaparíem una ampolla i encara no és hora. Com diria Pujol, això no toca. ≡